

10 TOT 13 JAAR • BDW VOOR IEDEREEN VAN 9

ZAZIE

Stel je voor: je huis gaat ontploffen en je hebt nog net één seconde om een voorwerp mee te nemen. Wat zou je redden, en waarom? Met die spannende opdracht trokken de kids van de Zazie-redactie naar het museum in het Jubelpark, voor de speciale tentoonstelling *Home and away*. "Het is een verzameling van voorwerpen en kunstwerken van mensen die op dit moment 'thuisloos' zijn," vertelde organisator en kunstenaar Ann Van de Vyvere ons.

REPORTAGE

Zazie-redactie bezoekt tentoonstelling *Home and away*

'We wilden liefst onze mama meebrengen...'

DOOR PATRICK JORDENS

Thuisloos betekent niet per se 'dakloos'. Er zijn ook mensen die altijd onderweg zijn, bijvoorbeeld voor hun werk, en daardoor vaak ergens anders wonen, in hotels of in appartementen. Vluchtelingen en asielzoekers zijn dan weer mensen die hun land hebben moeten verlaten, meestal omdat het daar te gevaarlijk of te moeilijk werd voor hen. Die verblijven dan tijdelijk in een opvangcentrum, zoals het Klein Kasteeltje hier in Brussel. Die mensen voelen zich daar ook niet meteen thuis. Ze hebben er amper een eigen kamer." Dat vertelt Ann Van de Vyvere allemaal aan onze jonge reporters Ella (12), Mado (13), Wannes (10) en Jef Raven (11). Twee maanden lang heeft Ann een twintigtal thuisloze mensen ontmoet, en ze heeft veel met hen gepraat. Ze vroeg ook om een voorwerp te geven dat hen doet denken aan 'thuis'. Sommige van die mensen zijn kunstenaars en zij hebben een kunstwerk gemaakt: een prachtige animatiefilm, schilderijen, een sculptuur, foto's. Al die dingen samen vormen nu de bijzondere tentoonstelling *Home and away*.

"Wat betekent het woord thuis voor jullie?" vraagt Ann aan de Zazies. "Je ergens gelukkig voelen," zegt Jef Raven. "Ergens waar je alleen kan zijn, privacy hebt," vindt Wannes. Mado en Ella wonen afwisselend in Brussel (bij papa) en in Antwerpen (bij mama), dus moeten zij twee plekken tot hun 'thuis' maken. "Toen ik klein was, vond ik dat wel lastig, maar nu niet meer."

zegt Ella. En Mado? "In allebei de huizen voel ik me thuis omdat daar ongeveer dezelfde regels gelden, ik kan er doen wat ik graag doe."

Het voorwerp 'mama'

En dan is het moment aangebroken om hun eigen voorwerpen boven te halen, het ding dat bij hen dat warme gevoel van 'thuis' oproept. Dat blijkt voor iedereen heel verschillend te zijn: voor Ann zelf is het de houten lepel waarmee ze altijd kookt. "Mocht die ooit in een tentoonstelling hangen, dan zou ik de bezoekers vragen eraan te ruiken. Zo ontdekken ze een beetje de vele etentjes die ik ermee heb klaargemaakt, voor mezelf, voor mijn vrienden enzovoort." De Zazie-reporters moeten erom lachen, maar als ze eraan ruiken, begrijpen ze wat ze bedoelt.

Jef Raven kiest voor een mooie witte koraal, die hij ooit kreeg van een goede vriend van zijn mama, "en die ik later kan doorgeven aan iemand die ik graag zie." Mado bracht een kraaltje mee in de vorm van een olifantje en Ella haar gsm, "maar eigenlijk hadden we het liefst onze mama meegebracht," en ze lachen. Wannes toont zijn oude knuffelbeer, een cadeau van zijn peter: "Als ik uit logeren ga, neem ik hem nog vaak mee, zo voel ik me beter."

Oordopjes en een lege doodskist

Zo hangt er aan elk object een klein of groot verhaal vast, net als aan al die mooi tentoongestelde objecten op *Home and away*.

De Zazies en Ann Van de Vyvere bekijken 'de fietser' van Stephan Fokou Tatchop. Van links naar rechts zie je Ella, Ann, Wannes, Mado en Jef Raven.

stille. Dus neemt ze altijd die oordopjes mee." Ineens merkt Jef Raven een doodskist op. "Ligt daar iemand in?" vraagt hij, lichtjes bezorgd. Ann stelt hem gerust: "Die doodskist is leeg. Ze werd gemaakt door Jean-Marie Semanda, een kunstenaar uit Rwanda. Hij loopt er vaak mee door de stad, want voor hem is 'thuis' hetzelfde als weten waar hij ooit begraven gaat worden. Omdat hij niet in zijn thuisland begraven zal kunnen worden, heeft hij alvast zijn eigen doodskist in elkaar getimmerd. Dat geeft hem rust. Tegelijk kan die doodskist ook doen denken aan de vele doden die zo'n twintig jaar geleden in Rwanda zijn gevallen, of aan de herinneringen die je altijd met je meedraagt."

Hoe sterk is de eenzame fietser?

Een van de meest hoopvolle verhalen hoort bij het kunstwerk dat je op de foto ziet. Het is gemaakt door Stephan Fokou Tatchop uit Kameroen. Hij vertelt met dit object het verhaal van een goede vriend, die door de aardbeving in Haiti niet alleen zijn huis, maar ook een arm en een voet is verloren. "Maar die vriend springt toch nog elke dag blij en gezwind op zijn fiets," vertelt Ann heel aanstekelijk. "Zijn fiets is nu zijn thuis. Op die manier wilde Stephan vertellen: wat er ook gebeurt, geef de moed niet op. Blijven fietsen, waar je ook bent!"

THUISHUIS

ik voel me niet zo thuis hier... gest mij 'ns eens 'm beetje.

Home and away kan je nog tot en met 25 april in het Museum voor Kunst en Geschiedenis in het Jubelpark zien. Surf naar www.kmkg.be of www.irmafirma.be. Op enkele dagen zullen Ann of sommige kunstenaars ook zelf gidsen. Na de zomer reist de tentoonstelling nog naar andere plaatsen in Brussel.

Voor wie meer wil weten over de kunstenaars op deze tentoonstelling: onze jonge Zazie-reporters interviewden de Pakistaanse fotografe Aisha Riaz. Zij maakte een fotoreeks waarin ze op zoek gaat naar wat de inhoud van een vuilnisemmer vertelt over de eigenaar ervan. Zo kwam ze bij onbekende mensen terecht... Lees alles over Aisha's fotoavontuur op www.brusselnieuws.be/zazie/

BLIKVANGER: TONEEL OP EEN VOETBALVELD??

Het bestaat, en je kan het zondag 18 april gaan bekijken. **Christophe en Willy** van theaterhuis Bronks gaat over een vader die dolgraag zou willen dat zijn zoon een even knappe keeper werd als hijzelf. Maar de zaken draaien anders uit...

In 2008 ging het stuk in première en toen zat **Felix (13)** ook te kijken op de tribune. Hij behoort tot de bende van BRIK'S van Bronks. Dat is een groep tieners die heel vaak naar jeugdtheater gaan, acteurs interviewen, kritieken schrijven, enzovoorts. Echte specialisten dus! Zazie stelde aan specialist Felix één vraag: waarom moet je deze voetbalvoorstelling zeker gezien hebben?

"Goh, het is gewoon super! De acteurs zijn heel goed, je leeft helemaal met hen mee. Daardoor is het grappig én ontroerend tegelijk. Op een bepaald moment gaan ze ook voetballen, maar hoe, dat wil ik liever niet verklappen. Je moet maar komen kijken. Zelf hou ik totaal niet van voetbal, maar ik hield wel enorm van dit stuk. Het is ook voor alle leeftijden, en dat is toch niet zo evident."

Zowel jonge als oudere voetbal- én niet-voetballers kunnen dus genieten van *Christophe en Willy*. Zondag 18 april om 15 uur, Bergensesteenweg 1421 in Anderlecht. Meer info vind je op www.bronks.be; reserveren kan (misschien nog) op 02-219.99.21...

GRATIS KAARTJES!

Jullie kunnen 2 x 2 vrijkaarten winnen! Mail ASAP je naam en adres naar zazie@bdw.be. Misschien ben jij wel een van de gelukkigen!

SORRY | SNORRY?

Het cricketbat

Waaronder zijn jullie weggegaan uit Lahore?

S: Mijn papa moest altijd meer en meer geld geven aan bepaalde mensen, anders zouden ze hem slaan en pijn doen. Het was te gevaarlijk voor ons om daar te blijven. Maar verder weet ik het niet zo goed.

Wat wilde je zeker meenemen toen je vertrok?

Als Salik Butt (13) iets zou tonen op *Home and away*, dan is het vast en zeker een cricketbat, de houten stok waarmee je een cricketbat het terrein op slaat. Salik is een van de vele kinderen in Brussel die hun land zijn moeten ontvluchten. Ongeveer twee jaar geleden kwam hij met zijn familie uit Pakistan naar België. Zazie ging met hem praten, in het Engels én in het Nederlands, want Salik spreekt al een behoorlijk mondje vol.

Salik (S): Dat is omdat Nederland een beetje op Engels lijkt, vind ik. Op school in Lahore, de stad waar ik woonde in Pakistan, spraken we altijd Engels. Maar thuis spreken we Urdu.

S: De bal, de handschoenen en het bat (de stok) om cricket te spelen. Ik speel het al sinds ik twee jaar ben. Als je achtien wordt, mag je meedoen aan wedstrijden. Het is mijn lievelingsport.

Wat vond je vreemd in België, toen je hier kwam wonen?

S: Dat grote mensen hier veel bier drinken en ook veel roken. In Pakistan mogen we niet zoveel bier drinken.

En wat vind je hier leuk?

S: Het leukste was toen we met de school een fietstocht gingen maken, zeker dertig kilometer lang. Ik weet niet meer waar we naartoe gingen, ik denk dat het in de buurt van Zaventem was. We hebben toen veel cola gedronken, dat mag eigenlijk niet op school.

Wil je graag terug naar Pakistan?

S: Nu nog niet, want ik heb nog geen Belgische identiteitskaart. Als ik die heb, mag ik opnieuw reizen en dan ga ik eens terug. Het meest mis ik mijn vriend Zuheb. We speelden vaak cricket samen.